

Pécsi Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.V.20.065/2021/6/I. szám

A felperes:

Felperes1 (cím10)

A felperes képviselője:

Dr. Traj Patrícia ügyvéd (Cím8)

Az alperesek:

Alperes1 (cím11.) I. rendű;

Alperes2 ügyvéd (Cím3) II. rendű

Az I. rendű alperes képviselője:

Dr. ...Ügyvédi Iroda (Cím3, ügyintéző: Alperes2 ügyvéd)

A fellebbezési kérelmet előterjesztő fél:

felperes által (100. sorszám alatt)

A per tárgya:

Sérelemdíj és személyiségi jogsértés megállapítása

Az elsőfokú bíróság:

Zalaegerszegi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

5.P.21.014/2017/99. számú ítélet

R é s z - é s k ö z b e n s ő í t é l e t

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, megállapítja, hogy az alperes azzal, hogy 2017. július 14-én az üzemeltetésében lévő névban nem biztosította a felperes részére az általa használt csúszda biztonságos használatát, megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát.

Megállapítja, hogy az alperes üzemeltetésében lévő névban 2017. július 14-én a csúszda használatával okozati összefüggésben bekövetkezett sérelemért és vagyoni kárért az alperest teljes felelősség terheli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 80.000.-(nyolcvanezer) forint első- és másodfokú részperköltséget.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a felperesnek és az alperesnek egyenként 50.000.- 50.000.- (ötvenezer-ötvenezer) forint másodfokú perköltsége merült fel. A feljegyzett másodfokú eljárási illeték összege 104.000.- (száznégyezer) forint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2017. július 14-én a családjával az alperes által üzemeltetett névba látogatott el. Az idő borús, esőre hajló volt. A felperes kipróbálta az animátor nélkül működő ún. szabadtéri száraz csúszdát, ahol – előadása szerint – a fiával beültek a használathoz rendszeresített vászonzsákba és közösen lecsúsztak. A lecsúszás során a csúszda végén lévő szivaccsal borított ütközőfalnak vágódtak olyan módon, hogy mindkettőjük lába megsérült. A sérülést követően visszamentek a kiindulási pontra, és segítséget kértek, a helyi mentőszakápoló intézkedett a cím12 kórházba szállításuk felől. Az orvosi vizsgálat során a felperesnél a jobb láb II-III-IV. lábközépcsont testhez közelebbi harmadaiban lényeges elmozdulás nélküli törést diagnosztizáltak és a sérült részt gipsszel rögzítették. A felperes ellátását ezt követően a név1 Traumatológiai és Kézsebészeti Klinikáján végezték, 2017. július 20-án az újabb röntgenfelvétel a II-IV. lábközépcsont változatlan helyzetben ábrázolódását mutatta. A 2017. augusztus 3-i vélemény a jobb oldali II-III-IV. lábközépcsontok csonttörés utáni állapotát rögzítette, majd az újabb kontroll 2017. augusztus 24-én rögzítette azt is, hogy a jobb láb II. lábközépcsont testhez közelebbi harmadán egy keskeny áttetsző (transparens) sáv még megfigyelhető, amely a csonthártyát nem töri át, gyógytorna kezdését javasolták.
- [2] A felperes törése egyrendbeli, legalább közepes erejű, tompa erőbehatás folytán következhetett be, de orvosszakértői szempontokból a pontos mechanizmus nem határozható meg. Csonttörés a csúszdán történő lecsúszáskor, a jobb oldali láb talpi részének félkemény, kemény tárgyhoz történő ütdése során keletkezhetett.
- [3] A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát, kérte az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi III. törvény (Ptk.) 6: 535. § és 2: 52. § alapján 300.000 forint vagyoni kártérítés, mint kieső jövedelem és 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezni, másodlagosan a Ptk 6:142. § alapján kérte az alperes felelőssége megállapítását és marasztalását. Keresetét arra alapította, hogy, a lábközépcsonttörés az alperes által működtetett csúszdán lecsúszás végén, az ütközőfalnak vágódás során következett be. Az alperes kártérítési felelőssége a testi épségben, egészségben okozott kár miatt nem zárható ki, ezzel okozati összefüggésben vagyoni kára - kiesett jövedelemként - is felmerült, miután táppénzes állományba került, a táppénz és a munkabér között havi 50.000 forint a különbség.
- [4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Utalt arra, hogy sem a veszélyes üzemi tevékenységre alapított kártérítési felelősség, sem a kontraktuális kártérítési felelősség alapján nem tartozik kártérítéssel, a felperes balesetét ellenőrzési körén kívül eső elháríthatatlan ok idézte elő. Az alperes megtartotta a biztonságos üzemeltetésre vonatkozó szabályokat, magatartása nem róható fel. A csúszdák minősítéssel rendelkeznek, átfogó műszaki vizsgálaton estek át. A perbeli esetben szemerkélni kezdett az eső, az animátorok elkezdték a vendégek kiterelését, a felperes ennek ellenére csúszott le a csúszdán.
- [5] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy a felperes a másodlagosan előterjesztett jogcímen, a Ptk. 6:142. § alapján érvényesítheti a kárigényét, így annak a bizonyítása terhelte, hogy az alperes megszegte a közöttük létrejött szerződést. Az alperest annak a bizonyítása terhelte, hogy a szerződésszegést ellenőrzési körén kívül eső, a szerződéskötés időpontjában előre nem látható körülmény okozta, és nem volt elvárható, hogy a körülményt elkerülje vagy a kárt elhárítsa. Kifejtette, hogy a

munkaügyi szakértő álláspontja szerint a csúszda biztonságosan üzemeltethető, rendeltetésszerű használat mellett nem következhetett volna be a baleset. Ha a felperes zsákban érkezik a megadott testhelyzetben, úgy eloszlott volna az ütközés ereje, és nem törhetett volna el a felperes lába, így szerinte csak úgy történhetett a baleset, ha a felperes kikerült a zsákból az ütközés előtt. A végleges orvosszakértői véleménnyel összefüggésben (mely a bevont radiológus szakértő álláspontjára alapozva azt a következtetést vonta le, hogy minden kétséget kizáróan nem igazolt a felperesi csonttörés) az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperes jogi képviselője a szakvéleménnyel kapcsolatos észrevételét a bíróság felhívása ellenére csak késedelmesen nyújtotta be, igazolási kérelmet nem terjesztett elő, így nincs módja vitássá tenni az igazságügyi orvosszakértői véleményt. A meghallgatott tanúk vallomásából azt állapította meg, hogy az egyébként forgalmas csúszda környéke azért lehetett elhagyatott, mivel a szemerkélő eső miatt mindenki elhagyta a szabadtéri játékok környékét. Kétséges, hogy a lecsúszáskor a felperes és fia a zsákot egyáltalán használták vagy előírászerűen használták-e. A szivacs vastagságának nem volt jelentősége, mert a csúszda úgy van kialakítva, hogy a sebesség lecsökkenjen. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a felperesnek nem sikerült bizonyítania, hogy az alperes megszegte a szerződést, és azt sem, hogy kára származott az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben.

[6] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte annak megváltoztatását és a kereset teljesítését. Másodlagosan indítványozta az ítélet hatályon kívül helyezését. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel teljeskörűen, az hiányos, elnagyolt, ellentmondásos, így az elsőfokú bíróság által ebből levont jogi következtetés sem helytálló. Az orvosszakértői vélemény megállapítását ellentmondásosnak találta, az általa becsatolt orvosi iratok egyértelműen rögzítik azt, hogy a felperes lába eltört, ezt két kórházban, több radiológus orvos is megállapította, a töréssel hónapokig kezelték. Fenntartotta a bizonyítási indítványát a kezelőorvosok tanúkenti meghallgatására. Hivatkozott arra, lehet, hogy késedelmesen terjesztette elő a bizonyítási indítványát, azonban a bíróságnak is feladata az ellentmondásos, aggályos szakvélemény ellentmondásainak az észlelése és a feloldása. A munkavédelmi szakvéleménnyel kapcsolatban utalt arra, hogy a tanúvallomások ellentmondásosak. Eső nem volt, a kinti játékokkal 40-50 percig játszottak, a meghallgatott animátorok, illetve a felperes hozzátartozói sem mondták azt, hogy esett volna az eső, a valószínűsítés önkényes, az alperesnek kellett volna ezt kétséget kizáróan bizonyítani, de ebben az esetben az animátoroknak le kellett volna zárni a csúszdát, ami nem történt meg. Az is feltételezés, hogy kikerült volna a felperes lába a zsákból, a csúszdát a szabályokat betartva az előírásnak megfelelően használták. A csúszda közepén érezte csak a gyorsulást, és esetleg a zsákban a jobb lábát előrébb helyezve védte a testi épségét. Az sem valós tényadat, hogy a helyszín nem változott, a csúszda végében kicserélték a szivacsot egy egybefüggő vastagabb szivacsra a baleset után. Azt sem rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a munkaügyi szakértő azt is mondta, hogy a baleset úgy is bekövetkezhetett, hogy az ütközésnél a korábbi szivacsok szétesészhattak, és oda becsúszhatott a lába.

[7] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes az érdemi döntése. Utalt arra, hogy szakértő2 igazságügyi szakértő szerint a csúszást biztonságosan végre lehetett volna hajtani, ha a felperes az előre meghatározott csúszási helyzetben érkezik a végfal felé. A felperes tehát nem bizonyította, hogy az alperes szerződést szegett, emellett az igazságügyi orvosszakértő szerint a lábközépcsontokon törés nem igazolható, így a kár sem nyert igazolást.

[8] A fellebbezés megalapozott.

[9] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú eljárásban becsatolt okiratok alapján az alábbiakkal egészíti ki:

- [10] A felperes a balesetet megelőzően a névtől kapott havi rendszeres jövedelmet, ennek összege 2017. július hónapban 155.000 forint, augusztus hónapban 149.000 forint volt, a balesetet követően 2017. szeptember hónapban ez csupán 79.000 forint volt. Emellett a felperes a cím13 szám alatti társasházak takarítását is végezte, ezek után havonta 54.000 forint bevételre tett szert.
- [11] A fentiek szerint kiegészített tényállás alapján nem ért egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság keresetet elutasító érdemi döntésével.
- [12] Helyes az elsőfokú bíróságnak az a jogi álláspontja, hogy a felperes a kártérítés iránti kereseti kérelmét a felek szerződéses jogviszonyára tekintettel a jelen eljárásban alkalmazandó 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6: 145. § alapján a másodlagosan előterjesztett jogcímen, a Ptk. 6:142. § alapján érvényesítheti.
- [13] A Ptk. 6:142. §-a szerint aki a szerződés megszegésével a másik félnek kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a szerződésszegést ellenőrzési körén kívül eső, a szerződéskötés időpontjában előre nem látható körülmény okozta, és nem volt elvárható, hogy a körülményt elkerülje vagy a kárt elhárítsa. A Ptk. 6:145. §, amely a párhuzamos kártérítési igények kizárásának elvét rögzíti úgy rendelkezik, hogy a jogosult a jelen esetben a kártérítési igényét a kötelezettel szemben akkor is a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség szabályai szerint érvényesítheti, ha a kár a kötelezett szerződésen kívül okozott károkért való felelősségét is megalapozza.
- [14] Ha tehát a felek között szerződés van, akkor a felek csak a kontraktuális felelősség szabályai szerint érvényesíthetnek egymással szemben kártérítési igényt, deliktuális alapon még akkor sem, ha a károkozás illeszkedik valamely deliktuális felelősségi tényálláshoz (veszélyes üzemmel összefüggő felelősség). A Ptk. indokolása szerint a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvénytől eltérően a törvény nem bízta a gyakorlatra annak a kérdésnek a megválaszolását, hogy miként kell megítélni a szerződésszegéssel okozott kárért való felelősséget, ha a szerződésszegés egyben deliktuális felelősségi tényállás tipikus esetben veszélyes üzemi felelősségi tényállást is megvalósít. A törvény egyértelműen kizárja az igények kumulációját, a jogosult kártérítési igényét a kötelezettel szemben csak a szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség szabályai szerint érvényesítheti. Az 1959. évi IV. törvény bírói gyakorlata és a korábbi jogirodalom ellentétes álláspontot fogadott el, alapvetően a veszélyes üzemi felelősség szigorított kimentési mércéjére és a károsult emiatt kedvezőbb eredményére tekintettel. A Ptk. szerint azonban a kontraktuális kártérítési felelősség annyira közel kerül az üzembentartó felelősségéhez, hogy a választásnál és a döntésnél ez a mozzanat nem jelenti a mérleg nyelvét. Egy adott káreset megítélésénél mind a kimentés, mind a megtérítendő károk tekintetében ugyanarra az eredményre lehet jutni, a kimentés feltételrendszere szinte azonos, a szerződésszegési felelősségé még szigorúbb is, az előreláthatósági klauzula a deliktuális felelősségi rendszerben is alkalmazható az okozatisági lánc elvágására, sőt elvileg itt még a méltányosságból történő mérséklés lehetősége is nyitva van, nincs értelme tehát, hogy a törvény kiemelje a tényállás természetes közegéből, a szerződéses viszonyból. A kontraktuális felelősségnél tehát a károkozó magatartást a szerződésben vállalt kötelezettség megszegése jelenti, egy olyan kötelezettség nem teljesítése vagy nem szerződésszerű teljesítése tehát, amelyet az illető fél a helyzete és a szerződéssel járó kockázatok felmérése után önként vállalt magára. A szerződéses jogviszony a kárkötelem alanyait a károkozó és a károsult személyét is behatárolja, a károkozó a kárt nem általában másnak, hanem a másik szerződő félnek okozza. A szerződésszegésért való kártérítési felelősség szerződéses kötelezettségvállalást és annak megszegését tételezi fel. A két kárfelelősségi rendszerrel a döntő különbség tehát, hogy a kontraktuális felelősséget egy önként, tudatosan átgondoltan vállalt szerződéses kötelezettségvállalás megszegése alapozza meg, ez a feltétel a deliktuális kárfelelősség esetében hiányzik. A kontraktuális és a

deliktualis kártérítési kárfelelősség kiinduló alapján mutatkozó különbség következményeit a Ptk. két vonatkozásban vonja le, egyrészt a szerződésszegési kártérítési felelősség szabályozása megszigorítja a szerződést szegő fél kimentését (Ptk. 6:142. §) elszakítva azt a deliktualis felelősség körében változatlanul megtartott felróhatósági elvtől. Másrészt a kimentés megszigorítását ellensúlyozva a szerződést szegő fél által a szerződéskötéskor előrelátható károkra korlátozza a megtérítendő következmény károk és az elmaradt haszon mértékét (Ptk. 6:143. §).

- [15] A perbeli esetben a felek között létrejött szerződés alapján a felperes a szolgáltatás díjának megfizetését és a csúszda igénybevitelére vonatkozó szabályok betartását, míg az alperes e díj ellenében a balesetmentes, biztonságos csúszdázás lehetőségének biztosítását vállalta. A felperes a díjat megfizette, ezt követően vette igénybe az alperes szolgáltatását, ennek során szenvedett - orvosi iratokkal alátámasztottan - sérülést. A felperes ezt a tényállítást bizonyította, ugyanis tény, hogy a felperes a csúszda használatakor megsérült, a kórházban lábtörést diagnosztizáltak nála, a lába több héten keresztül gipszrögzítésben volt, emiatt táppénzen volt és jelenleg is panaszai vannak.
- [16] Ezért téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felperes nem bizonyította azt a tényállítást, hogy az alperes megszegte a szerződésben vállalt kötelezettségét. Az alperes a szerződéskötéskor ugyanis azt vállalta, hogy olyan körülményeket biztosít a csúszda használatához, mely kizárja a súlyos baleset bekövetkezését. A felperes azzal, hogy bizonyította, az alperes által üzemeltetett csúszda használatakor a testi épsége sérült, ennek folytán keresőképtelen volt, a baleset jövedelemkiesést okozott - bizonyította, hogy az alperes e kötelezettségét megszegte.
- [17] A kimentés körében a bizonyítás az alperes kötelezettsége volt a Ptk. 6:142. §-a alapján, a felelősség alól az alperes csak akkor mentesülhet, ha bizonyítja, hogy a szerződésszegés ellenőrzési körén kívül eső, a szerződéskötés időpontjában előre nem látható körülmény okozta, és nem volt elvárható, hogy a körülményt elkerülje vagy a kárt elhárítsa. A Ptk. tehát a szerződésszegési szabályaiban a szerződésszegésért való felelősséget objektívizált alapra helyezi, erre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen vizsgálta az alperes magatartásának felróhatóságot. A hatályos Ptk. megalkotásakor a jogalkotói cél az volt, hogy a kimentés szintje szigorúbb legyen, mint a felróhatósági alapú deliktualis kárfelelősségé. Ezért okán a kártérítési felelősség alóli kimentés körében azt kell vizsgálni, hogy mit jelent jelen esetben az "ellenőrzési körén kívül eső körülmény", mik azok, amelyekre a fél nem képes hatást gyakorolni. Ilyenek elsősorban a vis maior hagyományos esetei, illetve bizonyos politikai, társadalmi események, továbbá egyes állami intézkedések, súlyos üzemzavarok lehetnek. A szerződést szegő fél a kártérítési felelősség alól csak akkor mentesül, ha az elháríthatatlan körülmény az ellenőrzési körén kívül esik. Önmagában az, hogy a szerződést megszegő fél az adott körülményt nem képes befolyásolni, illetve nem képes arra hatást gyakorolni, nem eredményezi azt, hogy a körülményt ellenőrzési körén kívül esőnek kell tekinteni. Ebből következően ellenőrzési körbe eső lehet az olyan belső objektív körülmény is, amely a szerződést szegő által nem volt befolyásolható, és amely a gondos ellenőrzéssel sem volt elhárítható. A megkülönböztetés azért lényeges, mert csak az ellenőrzési körön kívüli körülmény mentesíti a felelősség alól, ha elkerülhetetlen, elháríthatatlan volt, ugyanakkor nem mentesül a károkozó, ha az ellenőrzési körén belüli körülmény volt elkerülhetetlen, akkor sem, ha arra a kötelezettnek nem volt befolyása, nem volt képes hatást gyakorolni rá (BH.2021.259).
- [18] A perben a felperes szerződésszegése, a csúszda használatára vonatkozó előírások be nem tartása nem bizonyított. Az alperes ugyan hivatkozott arra, hogy a felperes esős időben, az előírt zsák viselése nélkül használta a csúszdát, azonban ezt nem bizonyította. E körülmény egyébként sem tekinthető olyannak, amely az alperes ellenőrzési körén kívüli körülmény volt,

hisz esős időben - ahogy azt a tanúk is előadták - az alperes dolgozóinak a csúszda használatát lezárással kell a balesetek megelőzése végett megakadályozni, ilyen a jelen esetben nem történt. Arra sincs adat, hogy a felperes nem használta a zsákot, csak arra tett előadást, hogy gyorsuláskor kitámasztotta benne a lábát. A csúszdát bárki igénybe veheti, használatához nincs szükség különleges képességekre, ismeretekre, oktatásra, a biztonságos üzemeltetés érdekében olyan körülményeket kell kialakítani (zsákhasználat, ütközéshez párna biztosítása), hogy a szolgáltatás igénybe vevője akkor se szenvedjen súlyos balesetet, ha esetleg a zsákba berakott lábai egyikével kitámaszt.

- [19] A kimentés harmadik konjunktív feltétele „az előre nem látható” azt jelenti, hogy az ellenőrzési körön kívüli elkerülhetetlen körülmény is csak akkor mentesít a kártérítés alól, ha az a szerződéskötéskor nem volt előrelátható. Az előreláthatóság a külső, elkerülhetetlen körülményre vonatkozik, vagyis az előreláthatóságot csak akkor kell vizsgálni, ha a károkozó külső elháríthatatlan okot bizonyít. Nem mentesít még az erőhatalom sem, ha arra már a szerződéskötéskor számítani lehetett. A jelen esetben ennek vizsgálata szükségtelen, hisz külső elháríthatatlan ok hiányában az alperesnek számítania kellett arra, hogy lehet olyan vendég, aki akár ijedség, rosszullét, ügyetlenség miatt a zsákban lévő lábait nem megfelelően tartja, ez a szerződéskötés időpontjában ugyanis előrelátható körülmény volt.
- [20] Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a kontraktuális kártérítési felelősség alól az alperes nem tudta magát kimenteni, ezért a felperes kártérítési igényének jogalapja fennáll.
- [21] A Ptk. 2:43. § a) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen az élet, a testi épség és egészség megsértése. Az alperes a fent kifejtett szerződésszegő magatartásával megsértette a felperes e személyiségi jogát. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerint, akit személyiségi jogában megsértenek, sérelemdíjat követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A (2) bekezdés szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkezésének bizonyítása nem szükséges. A felperes keresetében érvényesített sérelemdíj jogalapját illetően a fenti szabályra tekintettel a kontraktuális kártérítési felelősség szabályai az irányadók.
- [22] A felperes testi épsége, egészsége az alperes által üzemeltetett csúszdán elszenvedett balesetben sérült, köztudomású tényként külön bizonyításra nem szorul az, hogy az ilyen sérülés az azt elszenvedő személy életvitelét fizikálisan, pszichésen, családi kapcsolataiban, munkájában, szabadidős tevékenységében és társadalmi életében hátrányosan befolyásolják, a kártérítési felelősség alóli kimentés körében fent kifejtett indokok egyben a sérelemdíj iránti igény tekintetében is irányadók. A másodfokú bíróság egyebekben egyetért a felperesnek azzal a fellebbezési érvelésével, hogy az elsőfokú eljárásban - radiológus bevonásával - készült orvosszakértői vélemény megállapítása (a felperes lába nem tört el) a rendelkezésre álló orvosi iratokkal ellentétes és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 183. § (3) bekezdése alapján a bíróság kötelezettsége az ellenmondás feloldása. A felperes ezentúl igazolta azt is, hogy a balesetben elszenvedett sérülése okán vagyoni kára is keletkezett, miután táppénzes állományba került, a táppénz és a havi jövedelem közötti különbözet kárként merült fel, ugyanígy az egyéb megbízással végzett munkák ellátására sem volt alkalmas, így e havi rendszeres jövedelem hiánya (társasházi takarítás) is megállapítható nála.
- [23] A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletét az 1952. évi III. törvény 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és részítélettel megállapította a keresettel egyezően azt, hogy az alperes a szerződésszegő magatartásával megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát, továbbá az 1952. évi III. törvény 253. § (4) bekezdése alapján hozott közbenső ítélettel mind a vagyoni kár, mind a sérelemdíj iránti

igény tekintetében megállapította az alperes teljes kártérítési felelősségét és az ez utóbbival összefüggő perköltség összegét az 1952. évi III. törvény 252. § (4) bekezdése alkalmazásával rögzítette.

- [24] A másodfokú bíróság az érdemben véglegesen elbírált megállapítás iránti kereseti kérelemmel összefüggő perköltség viseléséről döntött és az 1952. évi III. törvény 78. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperest kötelezte a felperes javára az első- és másodfokú eljárásban felmerült költsége megfizetésére, amely áll a felperest képviselő ügyvéd munkadíjából, ennek mértékét a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg, figyelemmel az első- és másodfokú eljárásban a felperesi képviselő által kifejtett munka mennyiségére, illetve arra, hogy e körben a pertárgy értéke nem meghatározható.

Pécs, 2021. október 7.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Hrubai Adrienn s.k. bíró